

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก รุ า น ที่ ล้ า คั ญ

หนูตัดสินใจอะไรบางอย่างได้แล้วค่ะ หนูจะพยายามพูดกับสุมิตา ถ้ามันจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่หนูจะทำ หนูอยากให้แม่เห็นว่าหนู มีเพื่อนจริงๆ และหนูอยากรู้สึกแบบเดียวกับที่เคยรู้สึกกับฮาฟ มันอาจจะใช้เวลานานสำหรับหนู แต่หนูจะพยายาม เพราะสุมิตา คือคนแรกที่ยกหนูว่าไม่เป็นไรที่จะเป็นตัวของตัวเอง หนูอยาก กล้าหาญ แต่แม่คะ หนูอาจกล้าหาญอยู่แล้ว

วรรณกรรมเยาวชน ลำดับที่ ๓๕๓

ถ้าแม่ฟังอยู่ โปรดรู้ว่าคุณคิดถึง

The Night Diary

จัดพิมพ์โดย

แพรวเยาวชน

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ E-mail: info@amarin.co.th

The Night Diary

by Veera Hiranandani

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Co., Ltd.

This edition published by arrangement with Kokila, an imprint of Penguin Young Readers Group,
a division of Penguin Random House LLC.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับที่ ๒๕๕๔) พ.ศ. ๒๕๕๔

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

วีรา หิรานันดานิ

ถ้าแม่ฟังอยู่ โปรดรู้ว่าคุณคิดถึง / วีรา หิรานันดานิ: เขียน; แพน พงศ์พนรัตน์: แปล จาก
The Night Diary. — กรุงเทพฯ: แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2563.

(14), 226 หน้า. (วรรณกรรมเยาวชน ลำดับที่ 353)

1. อังกฤษ -- วรรณกรรมสำหรับเยาวชน. I. แพน พงศ์พนรัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

ย ๗6๓

DDC 823.914

ISBN 978-616-18-3182-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยใหญ่ ระวี ฤทธิ์พินธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ รัชตพัฒน์อดุล

บรรณาธิการ ลดาวัลย์ นงลักษณ์ • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตดา
คอมพิวเตอร์ สุวิญญา สายโค, สุนิดา ภาวะทรัพย์
ซัปเอดิเตอร์ จินดารัตน์ ธรรมวงษ์ • พิสูจน์อักษร ส่องนภา ภักตร์วิสัย

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๐๐๐, ๐-๒๔๘๘-๑๐๑๐

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางทราย-จางาม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางทราย จังหวัดนครปฐม ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๙๙๙ Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา ๐๐๐ บาท

ถ้าแม่
ฟังอยู่
โปรดรู้
ว่าหนูคิดถึง

The Night Diary

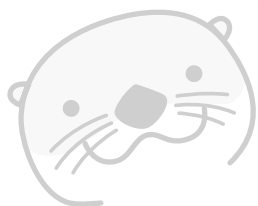
วีรา หิรานันดานิ

เขียน

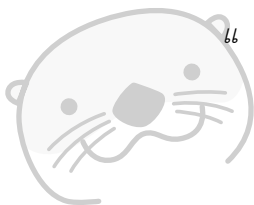
แพน พงศ์พนรัตน์

แปล

สำนักพิมพ์แพรวเยาวชน กรุงเทพมหานคร

ທດລອງອ່ານ

แ ด่ พ่ อ ข อ ง หั น

คัดลอกอ่าน

รางวัลที่ได้รับ

- รางวัลนิวยอร์กเหรียญเงิน ประจำปี ๒๐๑๙
- Walter Dean Myers - รางวัลชมเชย
- Jane Addams Children's Book Award - รางวัลชมเชย
- South Asia Book Award - รางวัลชมเชย
- Nerdy Book Club - รางวัลชนะเลิศ
- หนึ่งในหนังสือที่ดีที่สุดของปี ๒๐๑๘ จาก *The New York Times*, *The Washington Post*, *NPR*, *Amazon*, *School Library Journal* และ *Kirkus Reviews*
- ได้รับรางวัล Malka Penn Award วรรณกรรมสำหรับเด็กเพื่อสิทธิมนุษยชน
- ได้รับการคัดเลือกให้อยู่ในรายการหนังสือแนะนำสำหรับเด็กของห้องสมุด
- ได้รับการคัดเลือกในรายการหนังสือสำหรับอ่านของเท็กซัสโลนสตาร์ (Texas Lone Star Reading List)

คำนิยม

“...การเดินทางสะท้อนอารมณ์ของครอบครัวนี้จะพาผู้อ่านไปจนถึงตอนจบ ตอนจบซึ่ง--หลังน้ำตาได้อย่างไม่อาย เข้าถึงความรู้สึกอย่างลึกซึ้ง--น่าพึงพอใจเหมือนกับการดื่มน้ำเย็นชื่นยาวนาน”

- *The New York Times*

“...นิชาต้องดิ้นรนค้นหาอัตลักษณ์ และตามหาบ้านซึ่งยังคงร่วมสมัยอยู่เสมอ” - *Publishers Weekly*

“ในเรื่องราวความอดทนและความรักที่อ่อนไหวและเปี่ยมไปด้วยความหวังในท้ายที่สุดนี้ คุณหิรานันดานับมือกับความรุนแรงและการคุกคามของมันได้อย่างชาญฉลาด เหมือนที่นิชาสะท้อนความคิดออกมาว่า “วัยเยาว์ของหนูจะมีเส้นแบ่งชัดเจนเสมอ แบ่งเป็นก่อนหน้านั้นและหลังจากนี้” - *The Wall Street Journal*

“น่าเชื่อถือและบีบหัวใจ...เรื่องราวจับใจ ให้ความหมายลึกซึ้งของต้นทุนมนุษย์ในเรื่องความขัดแย้ง เหมาะสำหรับทั้งเด็กและผู้ใหญ่”

- *Kirkus*

“ผู้อ่านจะเผชิญกับความหวาดกลัวและอันตรายของการอพยพ การถูกพรากความรื่นรมย์ไปจากสายฝนที่ปลอบประโลมและถั่วเลนทิลขามเล็กๆ และพยายามจินตนาการถึงบ้านที่ปลอดภัย ณ ที่ที่ห่างไกลไปกับนิซา” – *The Washington Post*

“เรื่องราวเข้มข้นและน่าดึงดูดใจนี้ ที่พูดถึงสภาพโกลาหลในช่วงประกาศเอกราชของอินเดีย และสภาพอันเลวร้ายของผู้อพยพ ควรจะมีอยู่ในห้องสมุดทุกแห่ง” – *School Library Journal*

“นวนิยายทรงพลังเล่มนี้ไม่ได้พูดถึงความถูกหรือผิดของการแบ่งแยก แต่พูดถึงความถูกหรือผิดของผู้คนที่ตกอยู่ในเป้าเล็งทางประวัติศาสตร์” – *The San Francisco Chronicle*

“เป็นอนุทินอันสะเทือนอารมณ์ที่ไม่ธรรมดาเลยเล่มหนึ่ง” – *School Library Connection*

“การบรรยายภาพประวัติศาสตร์โลกในยุคนี้ของหิรานันดานิ ซึ่งไม่ค่อยจะมีให้เรียนในชั้นเรียนของคนอเมริกันนั้นทรงพลังและให้ความหมายในมิติที่ลึกซึ้ง” – ปูจา มาคิจานิ, *Teen Vogue*

“งานเขียนของหิรานันดานิโดดเด่นทั้งด้านอารมณ์และความเรียบง่าย คำอธิบายแบบเนื้อๆ ก็คือ...นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่ชัดเจน เร้าความสนใจ และจริงใจอย่างที่สุด” – *Booklist*

“นิทานและอมิตที่พร้อมไปด้วยความสนใจส่วนตัว ความสามารถพิเศษ และความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าเชื่อถือ เป็นตัวละครหลักที่สามารถดึงดูดผู้อ่านรุ่นเยาว์ได้อย่างแน่นอน” – *Shelf Awareness*

“หนังสือที่ตราตรึงใจเล่มสำคัญนี้พูดถึงพลังของความรักในโลกที่แบ่งแยกโดยความเกลียดชัง และตั้งคำถามที่ยังจำเป็นต้องถามอีกครั้งหลังจากเกิดเหตุการณ์ขึ้นเจ็ดสิบปี นิทานและเรื่องราวของเธอคือส่วนหนึ่งของผมในตอนนี้อย่างยิ่ง คำถามของผมก็คือ เราจะทำให้หนังสือเล่มนี้กลายเป็นหนังสือสำหรับชุมชนที่อ่านได้ทั่วโลกอย่างไร” – เจมส์ ฮาว ผู้เขียน *The Misfits*

“ถ้าแม่ฟังอยู่ โปรดรู้ว่าหนูคิดถึง เป็นสมบัติล้ำค่าสำหรับผู้อ่านรุ่นเยาว์ที่กำลังค้นหาที่ทางของพวกเขาในโลกใบนี้ ผู้ซึ่งตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้วว่าพวกเขาจะไปกับพวกเขาด้วยไม่ว่าจะไปที่ไหนก็ตาม” – เรเน วัตสัน ผู้เขียนรางวัลชนะเลิศรางวัลคอเรตตาสกอตต์คิงและรางวัลนิวเบอร์จากเรื่อง *Piecing Me Together*

“...เรื่องราวของทิวานันดานั้นถูกเซตให้อยู่ในช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่เด็กอเมริกันน้อยคนจะรู้จัก แต่เธอก็เล่ามันออกมาด้วยวิธีที่เข้าถึงง่าย ถูกเวลา น่าสนใจ และสมจริง” – คิมเบอร์ลี บรูเบเกอร์ นักเขียนผู้ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลนิวเบอร์จากเรื่อง *The War That Saved My Life*

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๗ ได้เกิดเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ของโลกเหตุการณ์หนึ่ง นั่นคือประเทศอินเดียได้รับเอกราชจากอังกฤษ หลังจากต่อสู้เรียกร้องเพื่อปลดแอกตนเองมาอย่างยาวนาน ในที่สุดเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม อินเดียก็ได้ฉลองอิสรภาพอย่างเป็นทางการ ทว่าหลังจากนั้นเรื่องราวกลับไม่ได้สงบสุขเหมือนตอนจบในเทพนิยาย เพราะเหตุการณ์ดังกล่าวเชื่อมนำไปสู่เหตุการณ์สำคัญอีกเหตุการณ์ในปีเดียวกัน นั่นคือการแบ่งแยกประเทศอินเดียและปากีสถาน ผู้คนนับล้านต้องอพยพไปตามเส้นแบ่งดินแดนใหม่นี้ ความไม่พอใจและความเกลียดชังของคนต่างศาสนาที่มีอยู่แต่เดิมทวีความรุนแรงขึ้นนำไปสู่การเข่นฆ่า ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก นับว่าเป็นโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่งของโลก

บันทึกถึงแม่ วรณกรรมเยาวชนซึ่งได้รับรางวัลนิเวอริเหรียญเงิน ปี ๒๐๑๙ หยิบยกเหตุการณ์ดังกล่าวมาเล่าอีกครั้งจากสายตาของผู้เขียนซึ่งมีเชื้อสายอินเดีย ผ่านบันทึกเรียบง่าย

ทว่าสะท้อนใจของนิชา เด็กหญิงวัย ๑๒ ปีผู้กำพร้าแม่ตั้งแต่เกิด ระหว่างช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตก่อนจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ นิชาและครอบครัวต้องอพยพไปอยู่ยังสถานที่ที่เรียกว่าอินเดียใหม่ นิชามีคำถามมากมายที่ไม่กล้าถามใครนอกจากเขียนระบายลงในบันทึกถึงแม่เล่มนี้ จู่ๆ วันหนึ่งบ้านจะไม่ใช้บ้านอีกต่อไปได้อย่างไร ทำไมจู่ๆ ทุกคนก็เซ่นฆ่ากันแค่เพียงมีเส้นขีดคั่นพรมแดนเกิดขึ้น และในเมื่อเธอก็มีเลือดของฮินดูและอิสลามอย่างละครึ่ง เธอจะรักษาทั้งสองฝ่ายนี้ได้อย่างไร

แม้ว่าเหตุการณ์นี้จะผ่านพ้นมากกว่า ๗๐ ปีแล้ว แต่ความขัดแย้งทำนองนี้ยังเป็นเหมือนภูเขไฟที่รอวันปะทุอยู่เสมอทุกที่ทุกเวลา หากความเกลียดชังยังคงอยู่

สำนักพิมพ์แพรวเยาวชน

กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

พรมแดนแบ่งแยก
อินเดีย - ปากีสถาน
ปี ๑๙๔๗

ปากีสถาน

ทะเลทราย
โซลีสถาน

ทะเลทรายธารี

มิร์ปุรคัส

การากี

อเมริกาต

โซธปุระ

ทะเลอาหรับ

เทือกเขา
หิมาลัย
ตะวันตก

นิวเดลี

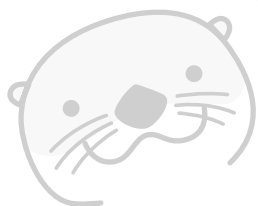
การเดินทาง ของกนิชา ปี ๑๙๔๗

เทือกเขาหิมาลัย
ตอนกลาง

อินเดีย

อ่าว
เบงกอล

แผนที่วาดโดยเซอร์ ซีริล แรดคลิฟฟ์
การแบ่งแยกอินเดีย - ปากีสถาน ช่วงปี ๑๙๔๗
ประกาศอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ปี ๑๙๔๗

ທດລອງອ່ານ

แม่คะ

หนูรู้ว่าแม่คงรู้อยู่แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นในวันนี้ตอน ๖.๐๐ น. เมื่อสิบสองปีก่อน แม่จะไม่รู้ได้ยังไงละคะ ในเมื่อมันเป็นวันที่พวกเราเกิดและแม่จากไป แต่หนูไม่อยากจะรู้สิคะในวันนี้หรอกนะ หนูอยากมีความสุขและบอกให้แม่ฟังทุกๆ เรื่องมากกว่า หนูจะเริ่มเล่าตั้งแต่ต้นนะคะ แม่อาจรู้แล้วว่าหนูจะเล่าเรื่องอะไร แต่แม่อาจไม่รู้ก็ได้ บางทีแม่อาจไม่ได้กำลังมองอยู่

หนูชอบที่ตัวเองอายุครบสิบสองปีมาเลยคะ มันเป็นตัวเลขมากที่สุดเท่าที่หนูเคยมี แต่มันเป็นเลขที่ง่าย---ง่ายที่จะพูด ง่ายที่จะนับ และง่ายที่จะแบ่งครึ่ง หนูสงสัยว่าอมิลจะคิดถึงแม่ในวันนี้แบบหนูไหม หนูสงสัยว่าเขาจะชอบที่ตัวเองอายุครบสิบสองปีเปล่า

อมิลกับหนูตื่นก่อนเจ็ดโมงเช้าเล็กน้อย เราชอบนอนหลับให้พ้นช่วงเวลาที่เราเกิด และพอตื่น เราก็มจะไปยืนเทียบกับรอยขีดเติมตรงกำแพงที่เราใช้หินแหลมๆ ขีดไว้ ไม่มีใครรู้หรอกว่ามันมีรอยอยู่ตรงนั้น หนูจะขีดให้อมิล และเขาก็จะขีดให้หนู และเราก็จะเปรียบเทียบกันว่าเราสูงขึ้นจากปีที่แล้วเท่าไร ตอนนี้อมิลสูงเท่าหนูแล้ว พ่อเคยบอกว่า สักวันหนึ่งอมิลจะตัวสูงกว่าทุกคนในบ้าน หนูนึกภาพไม่ออกเลยจริงๆ

พ่อมอบสร้อยทองของแม่ที่มีทับทิมเม็ดเล็กๆ ห้อยประดับให้หนู พ่อเริ่มมอบเครื่องประดับให้ตั้งแต่หนูอายุเจ็ดขวบ ถึง

ตอนนี้หนูมีกำไลทองสองวง แหวนทองสองวง ต่างหูห่วงทอง
ประดับมรกตหนึ่งคู่ และสร้อยคอทับทิมหนึ่งเส้น พ่อบอกว่า
หนูควรเริ่มเก็บสะสมเครื่องประดับสำหรับใช้ในโอกาสพิเศษ
แต่หลังๆมานี้ก็ยังไม่เคยมีโอกาสพิเศษอะไร หนูเลยสวมเครื่อง
ประดับทุกชิ้นที่มีติดตัวไว้และไม่เคยถอดออก หนูไม่รู้หรอกว่า
พ่อเก็บเครื่องประดับเหล่านี้ไว้ที่ไหน แต่ทุกปีในวันเกิดของหนู
เครื่องประดับแต่ละชิ้นก็จะปรากฏอยู่ในกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงิน
เข้มสลิบขอบทองที่ข้างเตียงนอนของหนู เมื่อเปิดกล่องดู ผ้า
ซาตินสีน้ำเงินที่บุอยู่ภายในก็จะส่องประกายวิบวับ พ่อมักจะ
ขอล่องใบนี้คืนหลังจากที่หนูหยิบเครื่องประดับออกมาแล้ว

นี่เป็นความลับนะคะ หนูอยากได้กล่องใบนี้มากกว่า
เครื่องประดับที่อยู่ข้างในเสียอีก อยากได้มันมาเป็นของหนูและ
ไม่ต้องคืนพ่อ หนูจะหาเศษของเก่า---อย่างก้อนกรวด ใบไม้
เปลือกถั่วพิสตาชิโอ---มาใส่ไว้ในกล่อง แบบมายากลโงะคะ มัน
อาจกลายเป็นของวิเศษสักวันก็ได้ บางทีพ่ออาจจะยอมยกกล่อง
ใบนั้นให้หนูเมื่อไม่มีเครื่องประดับของแม่เหลืออยู่แล้วก็ได้

หนูอยากบอกแม่ว่า สมุดบันทึกที่กำลังเขียนอยู่นี้ คาสี
ห่อกระดาษสีน้ำตาลและมัดด้วยฟางแห้ง แล้วมอบให้หนูเมื่อเช้านี้
เขาไม่เคยให้ของขวัญวันเกิดหนูมาก่อนเลย หนูเคยอ่านหนังสือ
เกี่ยวกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้รับเค้กสีชมพูก้อนโต ห่อด้วย
กระดาษวาวแล้วผูกโบเป็นของขวัญวันเกิด หนูนึกถึงของขวัญ
เล็กๆ น้อยๆ ที่คาสีมักจะมอบให้เรา --- ลูกกวาดที่เอามาซุกไว้ใต้
หมอน หรือผลไม้เชือกเทศจากสวนที่นำมาผานคลุกกับเกล็ด
และโรยพริกไทย จัดเรียงไว้ในจาน เค้กกับโบนั้นอาจจะดูดี แต่

จะมีอะไรดีกว่ามะเขือเทศแสนอร่อยด้วยเหวอะ

สมุดบันทึกล่ำนนี้หุ้มปกด้วยผ้าไหมสีแดงแกมม่วง ประดับ
เลื่อมกับกระຈกชิ้นเล็ก ๆ เย็บติดกับปก เนื้อกระดาษค่อนข้าง
หยาบ หนา และมีสีเหมือนเนยแข็ง มันเป็นสมุดแบบไม่มีเส้น
ซึ่งหนูชอบมาก หนูไม่เคยมีสมุดบันทึกเป็นของตัวเองมาก่อนเลย
ตอนที่คาซึน้ามาให้ เขาบอกว่าถึงเวลาที่จะเริ่มเขียนถึงเรื่องต่างๆ
แล้ว และหนูคือคนที่จะต้องเป็นผู้เขียนเรื่องราวเหล่านั้น คาซึ
บอกว่า ต้องมีใครสักคนคอยบันทึกถึงสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น
เพราะพวกผู้ใหญ่มักจะยุ่งเกินไป หนูไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เขาคิด
จะเกิดขึ้น แต่ก็ตัดสินใจเขียนบันทึกทุกวันเท่าที่จะทำได้ หนู
อยากอธิบายถึงสิ่งต่างๆ ให้แม่ฟังเหมือนกับว่าหนูกำลังเขียน
หนังสือสักเรื่อง อย่าง *เมาคิลู๊กหมาป่า* ยกเว้นแต่ว่าไม่มีสัตว์
สักตัว หนูอยากเขียนให้ดูสมจริงเพื่อให้แม่นึกภาพออก หนู
อยากจดจำสิ่งที่ทุกคนพูดและทำ และหนูไม่รู้ว่ามันจะจบลงยังไ
จนกว่าจะถึงตอนนั้น

คาซึให้ดินสอถ่านสำหรับวาดภาพแก่อมิลห้ำแห่ง ตั้งห้ำ
แห่งเขียนนะคะ! เขายังทำสิร์^๑ กับปู้^๒ ให้กินด้วย หนูไม่แน่ใจ
เลยว่าในโลกนี้จะมีอะไรที่รสชาติดีกว่านี้อีกไหม อมิลที่ปกติ
เป็นคนกินอาหารเร็ว แต่กลับละเอียดกินสิร์ของเขาช้า ๆ ทีละ
คำเล็กๆ เท่าที่จะทำได้ หนูได้แต่นั่งมองอมิลกินอยู่นานหลังจาก

^๑ Kheer คือ ขนมพุดดิ่งทำจากข้าว คนไทยรู้จักในนามข้าว
มธุปายาส

^๒ Poori คือ ขนมแป้งทอดกรอบทรงกลม เจาะรูตรงกลาง
ข้างในใส่ไส้ต่างๆ กินกับน้ำจิ้ม

กินส่วนของตัวเองหมดไปแล้ว หลายครั้งที่เดียวที่เขาเงยหน้าขึ้น
มามองและยิ้ม แต่หนูแก้มิ่งทำเป็นไม่สนใจ บางครั้งเขาจะเก็บ
ของหวานไว้ให้หนู แต่ไม่ใช่สิร์แน่ๆ

แต่เมื่อเช้าเรากำลังจะไปโรงเรียนสายแล้ว และอมิล
ไม่สามารถละเลียดกินสิร์อย่างที่เคยทำได้ เพราะดาดี^๓ รีบเก็บ
จานและบอกให้พวกเรารีบไปเตรียมตัว อมิลบ่นอึดอัดเกี่ยวกับ
โรงเรียน เขาอยากโตไวๆ และได้ทำงานในโรงพยาบาลอย่างพอ
แทน “เสียงกลองจะฟังเพราะกว่าก็แต่ในระยะไกลเท่านั้น” ดาดี
บอกเราเหมือนอย่างเคย และเร่งให้เราออกไปที่ประตู

ยังมีความลับอีกเรื่องหนึ่งและห้ามโกรธนะคะ อมิลกับ
หนูไม่ได้ไปโรงเรียนคะ เรามุ่งหน้าออกนอกเมืองไปยังไร่อ้อย
และเดินลัดเลาะอยู่ในนั้นเหมือนเขาวงกต เราหักท่อนอ้อยมา
เคี้ยวเล่น แล้วก็ไปหยุดพักกันไ้ร่มไม้ อมิลวาดรูปแมลงต่างๆ
ที่เจอ ส่วนหนูอ่านหนังสือ จากนั้นเราก็ไปซื้อพาโกรา^๔ มันฝรั่ง
ที่รถเข็นข้างถนนในตัวเมืองมากินกัน หวังว่าจะไม่มีใครถามเรา
ว่าทำไมไม่ไปโรงเรียน พาโกรามันฝรั่งกรอบและเค็มเป็นพิเศษ
อมิลคิดว่ามันเค็มเกินไป แต่หนูกลับชอบรสชาติที่ติดอยู่ตรง
ปลายลิ้นอีกนานหลังจากกินเสร็จ

อมิลชอบวาดรูปและเล่นได้ทั้งวันมากกว่าไปโรงเรียน

^๓ Dadi ในภาษาฮินดีแปลว่า ย่าหรือยาย

^๔ สุภาชิตภาษาฮินดี อุปมาว่าคนเรามักจะชอบหรืออยากได้ในสิ่งที่
เราไม่มี

^๕ Pakora ของว่างชนิดหนึ่ง นำผักต่างๆ มาชุบแป้งที่ผสมเครื่องเทศ
แล้วทอดจนกรอบ

เขาชอบทำทุกอย่างยกเว้นการไปโรงเรียน เขาวาดรูปเก่งมาก แม่รู้ไหมคะ หนูไม่ได้เกลียดโรงเรียนหรอกค่ะ แต่หนูไม่อยากทิ้งให้อมิลอยู่คนเดียวในวันเกิดของเรา ถ้าพ่อรู้ว่าพวกเราโดดเรียน พ่อจะโกรธอมิลมากกว่าโกรธหนูเสียอีก และนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างพ่อกับอมิล แต่มันไม่ได้เป็นแบบนี้มาตั้งแต่แรก อมิลเคยเป็นคนโปรดของพ่อ หนูคิดว่าเป็นแบบนั้น เพราะอมิลเคยเสียงดังกว่า มีความสุขมากกว่า และตลกมากกว่าหนู แต่เพราะว่าตอนนี้อมิลไม่ได้ตัวเล็ก ๆ และน่ารัก ส่วนพ่อเองก็เปลี่ยนไป

ตอนที่เรายุ่งเจ็ดหรือแปดขวบ อมิลเคยหนีออกจากบ้าน เรื่องมันเริ่มขึ้นตอนนั้นค่ะ พ่อกลับบ้านหลังจากทำงานหนักที่โรงพยาบาลมาทั้งวัน ระหว่างกินอาหารค่ำ พ่อบอกอมิลว่าอย่ายิ้มมากเกินไป เพราะทำให้เขาดูเป็นตัวตลก แต่นี่ยิ่งทำให้อมิลยิ้มมากขึ้นกว่าเดิมเท่านั้นเอง

พ่อจึงพูดว่า “อมิล ลูกอ่านหนังสือไม่ออก เอาแต่เล่นไปวันๆ และวาดรูปไปเรื่อยเรื่อย ลูกต้องจริงจังให้มากกว่านี้สิ ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นแค่คนไร้ค่า”

“บางทีผมควรจะไป พ่อจะได้มีความสุขเสียที” อมิลพูดและขอให้พ่อตอบกลับมา แต่พ่อก็ไม่พูดอะไรและกินอาหารค่ำต่อ อมิลลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารแล้วเดินตรงออกไปนอกบ้าน ผ่านไปหนึ่งชั่วโมง อมิลก็ยังไม่ว่างกลับมา หนูจึงออกไปเดินตามหาเขา หนูมองหาไปทุกที่ รอบๆสวน ตามรั้วไม้ ที่กระท่อมของคานีกับมาฮิต และทุกๆแห่งที่คิดว่าอมิลจะไป หนูไปดูแม้กระทั่งที่ห้องครัวและในตู้เสื้อผ้าของพ่อ ส่วนพ่อก็ทำเหมือนไม่มีอะไร

เกิดขึ้น หนูบอกคาชีว่าตามหามิลไม่เจอ คาชีไปบอกดาดี และดาดีไปบอกพ่อ จากนั้นพ่อจึงถือตะเกียงออกไปตามหามิล หนูได้แต่นอนรออยู่บนเตียงและคิดไปต่างๆ นานาว่าถ้าอมิลไม่กลับมา หนูก็ภาพไม่ออกเลยว่าจะอยู่ได้ยังไงในบ้านหลังนี้ และตลอดชีวิตนี้โดยไม่มีอมิล แล้วหนูก็ได้ยินเสียงพ่อกลับมา หนูรอว่าจะได้ยินเสียงพูดและเสียงฝีเท้าของอมิล แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย หนูกอดตุ๊กตาที่ซื้อมาไว้แน่นและเริ่มร้องไห้จนผล็อยหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้น อมิลยังนอนหลับอยู่อยู่บนเตียงนอนที่อยู่ถัดจากเตียงของหนู จนหนูชักไม่แน่ใจว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพียงความฝันหรือเปล่า

“อมิล” หนูสะกิดเรียกเขาให้ตื่น “เธอไปไหนมา พ่อรู้หรือเปล่าว่าเธอกลับมาแล้ว”

“พ่อรู้ว่าฉันกลับมาแล้ว” อมิลตอบด้วยน้ำเสียงเอือมระอา “ฉันเดินไปที่ตัวเมือง แล้วก็เดินต่อไปเรื่อย ๆ เพราะไม่อยากหยุดเดิน แต่พ่อก็มาเจอฉันได้”

“แล้วพ่อโกรธหรือเปล่า” หนูถาม

“พ่อโกรธฉันอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว ไม่ว่าฉันจะยิ้มหรือไม่ยิ้มก็ตาม ฉันไม่ใช่คนที่พ่อต้องการ”

“ไม่จริงหรอก” หนูพูดและเอามือแตะบ่าของเขา อมิลหันหน้าหนี เขาอาจจะพูดถูกเกี่ยวกับพ่อ เพราะหลังจากคืนที่อมิลหนีออกจากบ้าน พ่อก็ดูจะโกรธอมิลในสิ่งที่เขาเป็นอยู่เสมอ

เช้านี้ พ่อวางหนังสือเล่มหนึ่งไว้บนเตียงนอนของอมิล โดยปกติในวันเกิดของเรา พ่อจะให้เครื่องประดับแก่หนู และ

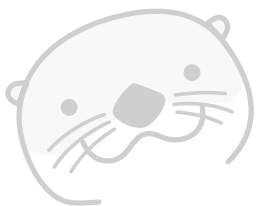
เราจะไปวัดกันเพื่อทำพิธีสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยการถวาย
พุ่มใบไม้และของหวานต่างๆ เพื่อความเป็นสิริมงคลตลอดปี
แต่เช้าวันนี้พ่อไม่พูดถึงการไปทำพิธีสักการะ บางทีเราอาจจะ
ไปวัดในวันพรุ่งนี้แทน พ่อไม่ชอบไปวัดสักเท่าไร เราจะไปวัด
เฉพาะในวันเกิดหรือช่วงเทศกาลดีวาลี^๖ เท่านั้น เพราะดาดี
ชอบร้องให้พาไป บางครั้งพ่อจะเดินไปส่งดาดีและรออยู่ข้างนอก
หนูมักเฝ้ารอการได้ไปวัด เพราะชอบกลิ่นควันจากตะเกียงที่ถูก
จุด และชอบรสชาติของโลหะในน้ำมันที่ติดอยู่ปลายลิ้น หนู
รักเสียงสวดมนต์ภาวนาเบาๆ ที่ลอยมา เหมือนกับแม่อยู่ที่นั่น
และคอยมองดูหนู แต่ว่าบางทีวัดฮินดูอาจเป็นสถานที่สุดท้าย
ที่แม่จะไปก็ได้

หนังสือของอามิลสวยจัง เป็นชุดหนังสือเรื่องมหากาตะ
มีตัวหนังสือสีทองอยู่บนปกและมีรูปภาพสีส้มสวยงามอยู่ข้างใน
อามิลต้องชอบรูปภาพเหล่านี้แน่ แต่เขาคงไม่อ่านหรอกค่ะ อามิล
บอกว่าเขาอ่านไม่ออกเพราะตัวหนังสือมันกระโดดไปกระโดดมา
พอนึกว่าเขาโกหกเพื่อที่จะได้ไม่ต้องทำการบ้าน แต่หนูรู้ว่า
เขาพูดความจริง หนูเห็นตอนที่เขาพยายามหัดเขียนตัวหนังสือ
ตาของเขาเหล่ และใบหน้าเหยเก หนูเห็นเขาใช้ความพยายาม
อย่างมาก บางครั้งเขากลับหนังสือลงด้วยซ้ำ แต่มันก็ไม่ได้ช่วย
อะไร หนูคิดว่าเป็นเพราะอามิลมีพลังวิเศษ เขามีสายตาเพื่อ

^๖ Diwali คือ เทศกาลแห่งแสงสว่าง หรือเทศกาลจุดประทีปช่วง
เดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายน เป็นการเฉลิมฉลองการกลับมาของพระราม
หลังถูกเนรเทศไปอยู่ป่า และเป็นการบูชาพระลักษมีเพื่อให้ครอบครัวโชคดี
ตลอดทั้งปีใหม่

ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นงานศิลปะ พ่ออาจคิดว่าหากซื้อหนังสือดี ๆ มาให้อมิล บางทีเขาอาจจะอยากอ่านมัน

พ่อไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับการโตเรียนของพวกเราในวันนี้ค่ะแม่ หนูหวังว่าครูใหญ่คงจะไม่ส่งคนมาแจ้งข่าว ตอนนี้หนูชักเพลีย หนูควรพักผ่อนและเข้านอนได้แล้ว อมิลดูเหมือนหลับไปแล้ว แอ้มมีเสียงหวีดดังลอดออกมาจากจุกของเขาด้วย หนูตัดสินใจแล้วว่าตอนกลางคืนนี้แหละ เป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการเขียนบันทึกถึงแม่ เพราะไม่มีใครมาคอยตั้งคำถามอะไรกับหนู

รัก
นิชา

๑๕ กรกฎาคม ๑๙๔๗

แม่คะ

คืนนี้หนูมีเรื่องจะบอกแม่แค่เรื่องเดียวค่ะ เพราะเปลือกตาของหนูหนักยิ่งกว่ากระดาษเปียกแล้ว พ่อโกรธมาก หนูรู้ว่าพ่อจะต้องโกรธถ้ารู้เรื่องขึ้นมา ครูใหญ่ของอมิลส่งข้อความมา

แต่ครูใหญ่ของหนูไม่ได้ส่ง หลังจากพ่อรู้ เมื่อเช้านี้พ่อจึงลงโทษ
อมิลให้หนึ่งที่มุมห้องและไม่ให้กินอาหารเช้า อมิลไม่ถามสักคำว่า
ทำไมหนูถึงไม่ถูกลงโทษ ทั้งที่พ่อน่าจะรู้ว่าหนูก็โดนเรียนด้วย
หนูเดาว่าเราต่างกันตรงที่หนูตั้งใจเรียน แต่อมิลไม่ตั้งใจ หนูกิน
จาปาตีไปแค่แผ่นเดียวและห่อที่เหลือไว้ด้วยกระดาษเช็ดปาก
แล้วแอบซุกในหนังสือเรียนเก็บไว้ให้อมิลตอนที่ไม่มีใครเห็น

หนูคิดว่าคาซิชอบพวกเราที่สุด แนนอนที่พ่อรักเรา
เพราะว่าเป็นพ่อของพวกเรา และดาดีรักเราเพราะว่าเป็นย่าของ
พวกเรา ซึ่งก็ควรเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่พอมีนานยุ่งมากจน
ไม่มีเวลาแสดงความรัก ส่วนย่าก็อายุมากแล้ว พ่อทำงานทุกวัน
แม้แต่วันอาทิตย์ หนูเดาว่าเป็นแบบนี้ตั้งแต่พ่อเริ่มเป็นหมอ
มีคนนำของขวัญมาวางไว้ตรงบันไดหน้าบ้านของเราตลอด อย่าง
ดอกไม้หรือขนมหวาน เพื่อตอบแทนสิ่งดีๆ ที่พ่อทำให้พวกเขา
บางครั้งหนูก็คิดว่าพ่อไม่มีอยู่จริง พ่อออกจากบ้านไปพร้อมกับ
อากาศเย็นๆ ในช่วงเช้าตรู่อย่างเงียบเชียบ บางครั้งตอนพ่อกลับ
บ้านดึกและเข้ามาจูบราตรีสวัสดิ์ หนูตื่นขึ้นมามองพ่อ รู้สึก
ราวกับว่ากำลังฝันไป

รัก
นิชา

แม่คะ

คาซิมีพลังมากเหลือเกินสำหรับพวกเรา เขาเป็นแบบนี้เสมอ ตอนที่พวกเรายังเด็กกว่านี้อายุสักห้าหกขวบ เขาเคยนั่งขัดสมาธิบนพื้นและเล่นกับพวกเราหลังจากทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว หนูจำได้ว่าเขาเป็นคนแรกที่สอนอมิลเล่นคริกเก็ตตรงหน้าบ้านสอนให้โยน ดี และคว่ำ ซึ่งพ่อไม่เคยสอน หนูแอบมองพวกเขาจากหน้าต่าง เพราะเขามองไม่เห็น หนูเลยหัวเราะท้องแข็งตอนที่อมิลรับลูกบอลไม่ได้

หนูช่วยคาซิมทำงานในครัวเสมอแม้ว่าดาตีไม่ชอบใจนัก ดาตีบอกว่าหนูจะมีชีวิตแต่งงานที่ดี มีคนทำอาหารให้กิน เหมือนอย่างที่คาซิมทำให้พวกเรา แต่นั่นดูไม่เห็นน่าสนุกเลย หนูแทบรอที่จะโตเป็นผู้ใหญ่ไม่ไหวและได้ทำอย่างที่เขาทำ เขาให้หนูช่วยงานหลายอย่าง หนูรู้วิธีคัดแยกถั่วเลนทิล บดเครื่องเทศด้วยครกกับสากหินอ่อน ทำเนยกี^๗ และเตรียมแป้งสำหรับทำจาปาตี หนูมักจะรีบทำการบ้านให้เสร็จและแอบเข้าไปในครัวเพื่อช่วยคาซิมเตรียมมือเย็น ในขณะที่ดาตียังคงคิดว่าหนูกำลังนั่งทำการบ้านอยู่ คาซิมเห็นหนูโดยไม่ต้องเงยหน้าขึ้นมามอง รวากับได้กลิ่นของหนู เขาจะหันมาและส่งถั่วมาให้หนูเป็นลูกมือช่วย

^๗Ghee หรือเนยใส เป็นเนยที่ทำจากนมวัวหรือนมควาย โดยการสกัดก่อนนมและน้ำออกจากไขมัน เหลือเพียงแต่ไขมันเนยล้วน

แกะเปลือก หนูชอบทำอาหารมากกว่ากินอาหารเสียอีก คาซึทำให้อาหารธรรมดาที่ไม่น่าสนใจ---อย่างผักขมๆ ถั่วเลนทิลแห้ง แป้ง น้ำมัน เครื่องเทศ---กลายเป็นอาหารที่ทั้งอุ่นและแสนอร่อย ทุกครั้งได้ยังไงนะ

รัก
นิชา

๑๗ กรกฎาคม ๑๔๔๗

คาซึพูดถูก หนูเกิดมาเพื่อเขียนบันทึก หนูควรจะเขียนมากกว่าพูด หนูพูดน้อยมากและส่วนมากก็พูดกับอมิลและคาซึเท่านั้น หนูรู้สึกเป็นปกติเวลาอยู่กับพวกเขา หนูพูดกับดาดีและพ่อหากจำเป็นต้องพูด แต่ท้ายที่สุดแล้วก็ไม่มีอะไรจะพูดอยู่ดี เหมือนมีบางส่วนของปากหรือสมองของหนูเสียหาย มันน่ากลัวที่จะต้องพูด เพราะถ้าพูดออกไปแล้วก็เอากลับคืนมาไม่ได้ แต่หากเป็นการเขียน เมื่อไม่ใช่ถ้อยคำอย่างที่ต้องการก็สามารถลบทิ้งแล้วเริ่มต้นเขียนใหม่ได้ ลายมือของหนูสวยประณีตที่สุดในชั้นเรียน และมักได้คะแนนสูงสุดในการแต่งเรียงความ แม่คง

ภูมิใจในตัวหนูมาก

อมิลชอบคุย ชอบวิ่ง ชอบหัวเราะ ชอบตะโกน แต่เขาเกลียดการเขียนทุกอย่างออกมา ยกเว้นการวาดรูป ครูหลายคนคิดว่าอมิลโง่ เพราะเขาอ่านหนังสือไม่ออกและไม่ยอมทำการบ้าน แต่พวกครูควรจะต้องดูรูปวาดของเขา อมิลวาดหลายสิ่งหลายอย่าง บางครั้งเขาวาดรูปแมงป่องกับงูที่แสนน่ากลัวด้วยดินสอถ่านสีดำ เขาวาดขาทุกข้าง ลำปล้องทุกข้อ หุกรายละเอียดดียบย่อย บางครั้งในตอนเช้าเขาวาดรูปหนูกำลังหลับ แปลกดีที่เห็นรูปตัวเองแบบนั้น แต่หนูก็ชอบ มันทำให้หนูรู้สึกเหมือนว่าหนูไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว เหมือนว่ามีใครคอยดูแลหนูอยู่เสมอ ใครคนนั้นคือแม่ ใช่ไหมคะ

บางครั้งอมิลแอบวาดรูปตาดีกับพ่อตอนที่ทั้งสองคนไม่เห็น และให้หนูดูเพียงคนเดียว เขาวาดรูปคาชิตอนทำอาหาร เขาชอบเอาเศษกระดาษมาปะติดกันด้วยแปรงเปียกเพื่อให้มีพื้นที่วาดรูปใหญ่ขึ้น ครั้งหนึ่งคาชิตเคยให้กระดาษวาดรูปแก่เขา อมิลจะวาดรูปที่ดีที่สุดลงบนกระดาษนั้นหลังจากที่เขาลองฝึกวาดลงบนถุงใส่แป้ง ขอบหนังสือพิมพ์ หรืออะไรก็ตามที่เขาหาได้ มีครั้งหนึ่ง เขาให้หนูลองสัมผัสกระดาษวาดรูป มันมีสีขาวเหมือนก้อนเมฆ เรียบเนียนราวกับเส้นไหม หนูสงสัยว่าทำไมอมิลถึงเป็นแบบที่เขาเป็น หนูสงสัยในสิ่งที่หนูเป็น หนูพนันเลยว่าแม่น่าจะรู้

รัก

นิชา

๑๘ กรกฎาคม ๑๙๔๗

แม่คะ

วันนี้มีบางอย่างที่แปลกมากเกิดขึ้น มีผู้ชายสามคนมาที่บ้านของเราในช่วงบ่าย หนูไม่รู้ว่าพวกเขามาทำไม ตอนนั้นหนูกำลังทำการบ้านอยู่ อมิลพยายามทำเช่นกัน แต่กลายเป็นเขียนเส้นขยุกขยิกเสียมากกว่า ดาดีกำลังเขียนจดหมายอยู่ที่โต๊ะ ส่วนคุณพ่ออยู่ที่โรงพยาบาล พวกเขาเคาะประตู ชายคนหนึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนของพวกเรา เขามักยืมผมสีเทาให้เป็นที่แดงอยู่เสมอ หนวดของเขามีสีคล้ายสีของพริกไทย หนูจำผู้ชายอีกสองคนไม่ได้ว่าเขาเป็นใคร ดาดีมองออกไปนอกหน้าต่างและเรียกอมิล จากนั้นจึงบอกให้เราสองคนเข้าไปอยู่ในครัวกับคาซึ เราทำตามนั้น ดวงตาของดาดีกวาดมองไปรอบๆ ก่อนจะเปิดประตู

เราทั้งสามคน---หนู คาซึ และอมิล---แอบมองอยู่ตรงมุมห้อง ผู้ชายเหล่านั้นพูดกันด้วยเสียงเบาจนหนูฟังแทบไม่ได้ยิน จากนั้นพวกเขาก็พูดเสียงดังขึ้น หนูได้ยินบางส่วนของประโยค คำต่าง ๆ และชื่อคนที่เคยได้ยินพ่อพูดกับดาดีเหมือนเป็นหัวข้อข่าวอยู่ในหนังสือพิมพ์ หนูเอาคำเหล่านั้นมาต่อจิ๊กซอร์ว์กันในหัว สงสัยว่าจะประกอบให้เข้ากันได้อย่างไร

ปากีสถาน จินนาห์ เอกราช เนห์รู อินเดีย อังกฤษ ลอร์ด
แมนต์เบตเทน คานธี การแบ่งแยก

ดาตีได้แต่พยักหน้า และอากาศก็มึนกลิ่นเหมือนควั่นจาก
ไปป์ ดาตีพยายามจะปิดประตู แต่ชายคนหนึ่ง คนที่ตัวสูงที่สุด
จับประตูไว้ไม่ยอมให้ปิด หนูกลั่นหายใจ ในที่สุดดาตีก็ปิดประตู
และหันมา พวกเราจึงออกมาจากที่ซ่อนตัว แต่ดาตีไม่พูดอะไร
ดวงตาของท่านเบิกกว้าง และดาตีกับคาซิมมองกันไปมาอย่าง
มีลับลมคมใน อมิลจึงถามว่าเกิดอะไรขึ้น

ดาตีโบกมือไล่ แต่อมิลไม่ยอมเลิกรา

“บอกผมมา ไม่อย่างนั้นผมจะตะโกน” อมิลพูด

หนูยกมือปิดปาก ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะดื้ออย่างนี้

ดาตีขมวดคิ้ว “ไม่มีอะไรต้องกังวล” ดาตีบอก “และ
ถ้าเธอตะโกนล่ะก็” ดาตีพูดพร้อมกับชี้นิ้วใส่อมิลอย่างโกรธๆ
“พ่อของเธอจะได้รู้เป็นคนแรก”

หัวไหล่ของอมิลลู่ลง คาซิมหายเข้าไปในครัว หนูทำ
การบ้านจนเสร็จแล้วเข้าไปช่วยคาซิมล้างถ้วยชาม ลับกระเทียม
กับขิงให้เป็นชิ้นเล็กที่สุดเท่าที่แม่เคยเห็น แต่คาซิมไม่ได้บอกอะไร
กับหนู และหนูคิดว่าเขาคงไม่อยากบอก

“ผู้ชายพวกนั้นดูผิดหวัง” หนูพูดกับอมิลตอนที่เรากำลัง
นอนอยู่บนเตียงหลังจากนั้น “ฉันว่ามีบางสิ่งที่ไม่ดีกำลังเกิดขึ้น”

“ฉันรู้” อมิลตอบ “ฉันได้ยินพวกเขาถามว่าเราจะย้ายไป
เมื่อไหร่”

“ทำไมเราต้องย้ายไป” หนูถาม

“ต้องเกี่ยวกับการที่อินเดียจะได้รับอิสรภาพจากอังกฤษ

เร็ว ๆ นี้แน่” เขาตอบ

หนูสงสัยว่านั่นหมายถึงอะไร การได้รับอิสรภาพจากอังกฤษ ทำไมพวกเขาถึงได้รับอนุญาตให้ปกครองพวกเราตั้งแต่แรก พวกเขาไม่มีประชาชนของตนเองให้ต้องเป็นห่วงหรือ หนูนึกถึงพวกผู้ชายที่ประทุ พวกเขาดูเยือกเย็นเหมือนอย่างที่เราผู้ใหญ่เป็นก่อนจะเริ่มโกรธอย่างรุนแรง

“จำตอนที่พ่อจ๊กจี้พวกเราได้ไหม” อมิลพูดพร้อมพลิกตัวมาทางหนู

“พ่อไม่ได้ทำอย่างนั้นนานแล้ว” หนูตอบ ตอนที่พวกเรายังเล็ก พ่อเคยจ๊กจี้เพื่อปลุกเรา แปลกมากที่คิดถึงเรื่องนั้นในเวลานี้ หนูจำได้ว่าเคยพยายามจะชอบเพราะอมิลชอบมาก เขาหัวเราะจนตัวโยนและขอให้พ่อจ๊กจี้อีก หนูขบฟันไว้และพยายามไม่ผลักมือของพ่อออก มันทำให้หนูรู้สึกเหมือนกำลังตกจากหน้าผา หนูถามอมิลว่าทำไมเขาคิดถึงเรื่องนี้

“เพราะฉันอยากให้พ่อยังคงเป็นแบบนี้” อมิลตอบแล้วพลิกตัวหันหลังกลับไป

เขาหลับตาและหนูได้ยินเสียงเขาหายใจช้า ๆ หนูคิดถึงพ่อคนเดิม คนที่เคยจ๊กจี้พวกเรา พ่อเปลี่ยนไปมาก หรือเป็นพวกเราเองที่โตขึ้น

รัก
นิชา

